

POSTANOWIENIE

27 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 27 listopada 2025 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku Gminy K.

z udziałem D.M., I.M., A.K., R.K. i Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie

o rozgraniczenie,

na skutek skargi kasacyjnej D.M.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Koninie

z 2 lipca 2024 r., I1 Ca 574/23,

odrzuca skargę kasacyjną.

a.w.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 25 lipca 2023 r. Sąd Rejonowy w Koninie dokonał rozgraniczenia nieruchomości położonych w obrębie ewidencyjnym P., jednostka ewidencyjna K., powiat k1, województwo w. oznaczonych numerami: [...], stanowiącej własność D. i I. małżonków M.; [...], stanowiącej własność R. i A. małżonków K.; [...], stanowiącej własność R. i A. małżonków K.; [...], stanowiącej własność Gminy K. – dla których Sąd Rejonowy w Koninie prowadzi bliżej oznaczone księgi wieczyste oraz numerem [...], z nieustalonym stanem prawnym a pozostającej we władaniu Państwowego

Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Nadzoru Wodnego K. w sposób bliżej opisany (pkt I) oraz nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Koninie bliżej określone kwoty tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych (pkt II), zaś pozostałe koszty postępowania między stronami wzajemnie zniósł (pkt III).

Postanowieniem z 2 lipca 2024 r. Sąd Okręgowy w Koninie oddalił apelację uczestników D.M. i I.M. od powyższego orzeczenia (pkt 1), zasądzając od uczestników D.M. i I.M. na rzecz uczestników A.K. i R.K. koszty zastępstwa prawnego w instancji apelacyjnej (pkt 2).

Uczestnik D.M. skargą kasacyjną zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego w Koninie z 2 lipca 2024 r. w całości, wnosząc na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. – w przypadku jej uwzględnienia – o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w pierwszej instancji, albowiem sprawa wymaga istotnego uzupełnienia postępowania dowodowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części; 2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie; 3) wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany. Na mocy art. 398⁵ § 1 k.p.c. skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej. Na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. Sąd drugiej instancji odrzuca skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1, nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną. Sąd Najwyższy odrzuca skargę kasacyjną, która podlegała odrzuceniu przez sąd drugiej instancji, albo zwraca ją temu sądowi w celu usunięcia dostrzeżonych braków.

Zarówno wskazanie czy orzeczenie zaskarżone jest w całości, czy w części, jak też wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem

zakresu żadanego uchylenia i zmiany należą do elementów konstrukcyjnych skargi kasacyjnej, bez których nadzwyczajny środek zaskarżenia traci swą istotę. Elementy te są ze sobą ściśle sprzężone, dlatego w orzecznictwie wymaga się ich bezwzględnej spójności redakcyjnej.

W przypadku, gdy zachodzi rozbieżność pomiędzy wymienionymi elementami, nie sposób twierdzić, że zakres zaskarżenia związany jest z zakresem wniosku kasacyjnego. Konieczne jest przy tym takie skonstruowanie skargi kasacyjnej, żeby zakresy te wynikały z bezpośrednio z jej treści, a Sąd Najwyższy nie był obciążony ich określeniem lub doprecyzowaniem w drodze jakichkolwiek zabiegów interpretacyjnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 sierpnia 2020 r., I CSK 107/20; postanowienie Sądu Najwyższego z 31 maja 2011 r., II CSK 688/10, postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2011 r., V CSK 272/10, postanowienie Sądu Najwyższego z 21 marca 2000 r., II CKN 711/00).

Skarżący nie wypełnił wymogów formalnych skargi kasacyjnej, które decydują o jej istnieniu. Sformułowanie zawarte w skardze kasacyjnej, zgodnie z którym autor skargi kasacyjnej „wnosi o uchylenie zaskarżonego postanowienia” i nie określa zakresu żadanego uchylenia i zmiany, obarczone jest błędem. Skarżący powinien zawsze wprost wskazać czy domaga się uchylenia wyroku (postanowienia co do istoty sprawy) w całości czy w części (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2024 r., I CSK 4534/23).

Sąd Najwyższy nie jest zaś upoważniony do zastępowania skarżącego w tym względzie i samodzielnego przyjmowania żadanego zakresu, gdyż sformalizowanie postępowania kasacyjnego wyklucza analizę treści skargi pod kątem sprzężenia zakresu zaskarżenia i wniosku kasacyjnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 października 2013 r., III CZ 52/13).

Z tych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

a.w.

[a.†]